

ת"פ 29491/08/14 - מדינת ישראל נגד אוסמה אבו זיד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 29491-08-14 מדינת ישראל נ' אבו זיד (עציר) 29 בינואר 2015

בפני כב' השופטת רונית בש
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אוסמה אבו זיד (עציר)

הנאשם

גזר דין

א. מבוא

1. בדיון שהתקיים בפניי ביום 18.12.2014 הורשע הנאשם בתיק זה, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום, אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים (ראה במ/1), בביצוע עבירה של שוד, עבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). יובהר כי לא גובש בין הצדדים הסדר טיעון לעניין העונש.

ב. כתב האישום המתוקן

2. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען, כדלקמן:

ביום 13/8/14, סמוך לשעה 14:20, הלכה סבטלנה וינוקורוב (להלן: "המתלוננת") ברח' הרב קוק במעלות, כשבידה מכשיר סלולארי מסוג אייפון 4 (להלן: "האייפון"), הצמוד לאוזנה השמאלית. באותה עת הלך הנאשם מאחורי המתלוננת, זאת במטרה לשדוד ממנה את האייפון. בשעה 14:25, לערך, ניגש הנאשם אל המתלוננת, משך בחוזקה בידה השמאלית אשר אחזה במכשיר האייפון ומשך מידה את המכשיר. כתוצאה מכך, נפלו משקפיה של המתלוננת לרצפה ונשברו. לאחר מכן הנאשם נמלט בריצה מן המקום.

במעשיו, כמתואר לעיל, גנב הנאשם את מכשיר האייפון, כשבשעת המעשה או בתכוף לפניו או לאחריו ביצע מעשה אלימות במתלוננת או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב, לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבה או להתגבר עליה.

ג. טיעוני המאשימה לעונש

3. בפתח הדיון בפניי ביום 25/1/15 הגיש ב"כ המאשימה את גליון המרשם הפלילי של הנאשם (ת/1).

עמוד 1

כמו כן הגיש ב"כ המאשימה את טיעוני המאשימה לעונש בכתב (ת/2) וכן אסופת פסיקה (ת/3) להמחשת עמדתה העונשית של המאשימה. יוער כבר עתה, כי עיון באסופת הפסיקה הנ"ל מלמד בדבר מקרי שוד החמורים בנסיבותיהם ושונים מנסיבות המקרה דנן, לרבות שוד של קשישים. יובהר, כי המתלוננת בתיק זה אינה קשישה, כי אם ילידת שנת 1963.

4. ב- ת/2 ציין ב"כ המאשימה כי עובדות כתב האישום מלמדות על חומרת מעשיו של הנאשם, אשר ביצע את המעשה תוך תכנון מוקדם ומעקב אחרי המתלוננת ולא מתוך החלטה ספונטאנית ורגעית. עוד ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם ביצע את העבירה כנגד עוברת אורח אקראית אשר הלכה לתומה ברחוב.

5. ב"כ המאשימה הטעים ב- ת/2, כי עבירת השוד הינה מן החמורות שיש בספר החוקים וציין כי לא בכדי הציב המחוקק בצידה עונש חמור. להמחשת הטעון הנ"ל הדגיש ב"כ המאשימה, תוך הפניה לפסיקת בית המשפט העליון, כי בתי המשפט קבעו כי מעשי שוד בכלל ומעשי שוד המבוצעים כלפי מכשירי טלפון ניידים בפרט, הפכו נפוצים עד כדי היותם "מכת מדינה".

6. עוד נטען ע"י ב"כ המאשימה, כי המסוכנות הנשקפת מהתנהגות הנאשם, כמתואר בכתב האישום, וכן ממקרים דומים בהם הורשע, מתבטאת בפגיעה קשה בביטחונו האישי של הפרט ובשלמות גופו. כן ציין ב"כ המאשימה ב- ת/2 כי הנאשם בחר ב"טרף קל", תוך שעקב אחר המתלוננת עד לנקודת הזמן הנכונה מבחינתו לצורך ביצוע זממו.

7. ב"כ המאשימה טען ב- ת/2 כי הערך המוגן שנפגע ממעשיו של הנאשם הוא, זכותה של המתלוננת לביטחון אישי ולשלמות גופה, בציינו את התכנון שקדם לביצוע העבירה ואת חלקו המלא של הנאשם בביצועה, כמו גם את הנזק החמור שיכל להיגרם לקורבן העבירה ואת הנזק שנגרם בפועל (גניבת הפלאפון, שבירת משקפי המתלוננת וכן נזק נפשי כתוצאה מפגיעה בביטחונו האישי של המתלוננת). יוער בנקודה זו כי ב"כ המאשימה הבהיר בדיון בפניי, כי מכשיר הטלפון הנייד הושב לידי המתלוננת.

8. ב"כ המאשימה טען ב- ת/2 למתחם עונש הולם בנידון דידן הנע בין 3 שנות מאסר בפועל ל- 6 שנות מאסר בפועל, זאת בצד רכיבי ענישה של מאסר על תנאי, פיצוי לטובת המתלוננת וקנס כספי. עוד ציין ב"כ המאשימה, באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כי הנאשם בעל עבר פלילי עשיר הכולל כ- 12 הרשעות קודמות בעבירות שונות - עבירות שעניינן - החזקת סמים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, גניבה, הונאה, התפרצות, תיגרה, תקיפה, מעשה מגונה בכוח ושימוש ברכב ללא רשות.

ב"כ המאשימה ביקש ללמוד מעברו הפלילי של הנאשם בדבר מסוכנותו של הנאשם כלפי הציבור כולו. לפיכך, ובהעדר שיקולי שיקום, ביקש ב"כ המאשימה להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף העליון של מתחם הענישה הנ"ל, תוך הוספת רכיבי הענישה הנזכרים לעיל.

ד. טיעוני ההגנה לעונש

9. ב"כ הנאשם ציין, בפתח טיעונו לעונש בדיון בפניי, את הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, אשר חסכה מזמנו היקר של בית המשפט וכן חסכה את העדת המתלוננת והביעה הפנמה ולקיחת אחריות מצדו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הגיש פסק דין שניתן ע"י בית המשפט העליון בע"פ 7655/12 **אדריס פייסל נ' מדינת ישראל** (4.4.13) - ראה נ/1 (להלן: "עניין פייסל"). בפסק הדין הנ"ל דובר במערער שהורשע בבית המשפט המחוזי, על פי הודאתו, בעבירת שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין. כמו כן דובר בעניין פייסל בשוד של מכשיר טלפון ושל סכום של כ- 500 ₪ ע"י המערער וע"י שניים נוספים מידי נפגע העבירה, תוך תקיפתו ע"י השלושה ותוך שאחד מהשניים האחרים ריסס לעברו של המתלונן תרסיס שגרם לכאבים בעיניו. בענין פייסל הושת על המערער בבית המשפט המחוזי עונש של 30 חודשי מאסר בפועל תוך קביעת פיצוי לנפגע העבירה בסכום של 1,000 ₪, לרבות מתן צו להשבת מכשיר הטלפון הנייד וסכום הכסף לידי נפגע העבירה.

בית המשפט העליון קבע בענין פייסל כי **"הענין בפסיקה מעלה שמתחם הענישה הראוי לעבירות שוד שבוצעו בנסיבות דומות, קרי, בוצעו באופן 'ספונטאני', ללא תכנון מוקדם וללא שימוש בנשק, תוך שלנפגע העבירה נגרמו נזקים שאינם חמורים, עומד על תקופה של 6 חודשי מאסר עד 2 שנות מאסר..."** (ראה פסקה 8 לפסק הדין). לפיכך, ובהינתן גילו הצעיר של המערער הנ"ל, הודאתו והעדר עבר פלילי, הופחת עונש המאסר שהושת עליו לעונש של 20 חודשי מאסר.

10. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי במקרה דנן יכלה המאשימה להעמיד את הנאשם לדיון בגין עבירה של תקיפה לשם גניבה, אולם בחרה להעמידו לדיון בגין עבירת שוד. עוד הטעים ב"כ הנאשם בנקודה זו, כי עבירת השוד מצויה בנידון דיון במדרג הנמוך ביותר של עבירות השוד. ב"כ הנאשם טען כי מתחם הענישה במקרה שלפנינו צריך לנוע בין 6 חודשי מאסר בפועל ל- 24 חודשי מאסר בפועל וביקש מבית המשפט להשית על הנאשם עונש שלא יחרוג מ- 10 חודשי מאסר בפועל, בציינו כי במקרה דנן לא נגרם כל נזק פיזי למתלוננת ולא נעשה שימוש בנשק.

11. עוד הוסיף ב"כ הנאשם וציין את חרטת הנאשם שגילו 39 שנה ואשר חווה נסיבות חיים קשות. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם חי בעזובה וכי בני משפחתו אינם מתייצבים לתמוך בו במהלך הדיונים המשפטיים, דבר המהווה אינדיקציה לנסיבות חייו הקשות.

12. הנאשם, בדבריו בפני בית המשפט, הביע צער וחרטה על מעשיו והבטיח כי לא ישוב על מעשיו לעולם.

ה. דין והכרעה

13. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא,

למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12, לא פורסם). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע כי, על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

14. הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע עבירת השוד על ידי הנאשם הינו בטחונה של המתלוננת, זאת בצד הפגיעה ברכושה. ודוק, בנידון דידן נפגעה זכותה של המתלוננת להלך, ללא תחושת מורא ופחד, ברחובות העיר. עבירת השוד במקרה דנן פגעה בזכותה הנ"ל של המתלוננת, כמו גם בגופה וברכושה (הנאשם משך בחוזקה בידה השמאלית של המתלוננת בה אחזה את מכשיר הטלפון הנייד, ובד בבד משך מידה את המכשיר הנ"ל וכתוצאה מכך נפלו משקפי השמש של המתלוננת ונשברו). בנקודה זו אוסיף את הפגיעה בפרטיותה של המתלוננת, שכן עסקינן בגניבת מכשיר טלפון נייד המכיל, מטבע הדברים, מידע אישי, דבר שהוסיף במקרה שבפנינו לפגיעה הרגשית במתלוננת, אם כי בסופו של יום הושב מכשיר הטלפון הנייד לידיה.

15. בית המשפט העליון התייחס בפסיקתו לחומרה הטמונה בביצוע עבירות שוד של מכשירים סלולריים, כפי שעולה, בין היתר, מפסק הדין בע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.13), זאת כהאי לישנא:

"למרבה הצער, הפכו בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ"מכת מדינה", כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין (ראו, לעניין זה, דברי חברתי, המשנה לנשיא מ' נאור בע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.7.201)). מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו".

16. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת השוד בתיק זה, כנדרש מכוח סעיף 40ט לחוק העונשין, יצוין לחובת הנאשם, כי חלקו בביצוע העבירה הוא מלא וכן כי הנאשם תכנן את ביצוע העבירה, תוך שעקב אחר המתלוננת שפסעה לתומה ברחוב, אם כי אין עסקינן בתכנון מתוכנן, כי אם בתכנון כמעט ספונטאני, בתכופ לביצוע העבירה.

עוד יצוין כי יכול היה להיגרם למתלוננת כתוצאה ממשיכת ידה השמאלית בחוזקה ע"י הנאשם נזק חמור יותר מהנזק שנגרם בפועל, שהינו הנזק הרכושי הנזכר לעיל, בצד הנזק הרגשי. בנקודה זו יש ליתן את הדעת לדברי הסניגור בפני, לפיהם עבירת השוד בתיק זה אינה מצויה במדרג הגבוה של עבירות

השוד, זאת בעיקר על רקע העובדה שלא נגרם למתלוננת נזק גופני ובהינתן התכנון המהיר של העבירה ואי שימוש בנשק במהלך ביצועה.

17. במסגרת בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירת שוד, בנסיבות הדומות לנסיבות ביצוע העבירה שבפנינו (שוד של מכשיר טלפון סלולארי מעוברת אורח ברחוב), יצוינו גזרי הדין הבאים:

* בת"פ (מחוזי חיפה) 37385-04-13 מ"י נ' פלוני ואח' (פורסם בנבו, ניתן ביום 3.9.13) הושת על נאשם שהורשע, עפ"י הודאתו, בעבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין (שוד של מכשיר טלפון נייד) עונש של 21 חודשי מאסר בפועל, תוך קביעת מתחם ענישה הולם בין שנת מאסר ל- 3 שנות מאסר. ערעור על גזר הדין הנ"ל נדחה (ראה ע"פ 7684/13 פלוני נ' מ"י, פורסם בנבו, 16.3.14).

* בת"פ (מחוזי ירושלים) 26081-08-12 הושת על נאשם, שהורשע עפ"י הודאתו, בביצוע שתי עבירות של גניבה ובביצוע עבירת שוד, במהלכן נגנבו פלאפונים, עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות, זאת לא בלי היסוס ותוך מתן הדעת לגילו הצעיר של הנאשם, לעברו הנקי ולהמלצת שירות המבחן להשית על הנאשם צו מבחן, בצד עונש של מאסר בפועל בעבודות שירות ומאסר על תנאי.

* בת"פ (מחוזי חיפה) 9343-07-14 מדינת ישראל נ' פלוני (ניתן ביום 23/12/14) דובר בנאשם שעקב ברחוב אחר המתלוננת, ילידת 1950, במטרה לשדוד אותה. בהמשך לכך, ניגש הנאשם אל המתלוננת ומשך בחוזקה ברצועת התיק שלה, במטרה לגנוב אותו, אולם המתלוננת אחזה בו בחוזקה. הנאשם לא הירפה והמשיך למשוך את תיקה של המתלוננת, אשר נבהלה ממעשהו והחלה לצעוק ומשגבר חששה, כי הנאשם יפגע בה, הרפתה מהתיק. הנאשם משך את התיק מידי המתלוננת ובו סכום כסף קטן במזומן, כרטיס אשראי ופריטים אישיים נוספים ונמלט מהמקום. הנאשם הנ"ל הורשע בביצוע עבירת שוד, מכוח סעיף 402(א) לחוק העונשין, אשר בוצעה כאמור בנסיבות הדומות לנסיבות המקרה דנן. בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט משה גלעד) קבע, כי עסקינן בשוד של אישה מבוגרת בת 64 (בנידון דידן עסקינן באישה פחות מבוגרת, בת 51) וקבע מתחם ענישה הולם שנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל- 30 חודשי מאסר בפועל, בציינו כי בנסיבות חריגות ומיוחדות יכול הרף הנמוך של מתחם הענישה לרדת לרף של 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות. על הנאשם הנ"ל, אשר הודה בהזדמנות הראשונה ואשר בעברו הפלילי הרשעות קודמות, אם כי ישנות, הושת עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, בצד רכיבי ענישה של מאסר על תנאי ופיצוי לטובת המתלוננת.

18. בצד הפסיקה הנ"ל יש לציין את פסק דינו של בית המשפט העליון בענין פייסל, אשר הוגש בתיק זה ע"י הסניגור (נ/1), ממנו עולה, כאמור לעיל, כי מתחם הענישה ההולם בגין עבירת שוד שבוצעה באופן "ספונטאני", ללא תכנון מוקדם וללא שימוש בנשק, תוך שלנפגע העבירה נגרמו נזקים שאינם חמורים, עומד על תקופה שבין 6 חודשי מאסר בפועל לבין שנתיים מאסר בפועל.

19. לאחר שבחנתי את נסיבות ביצוע העבירה, כמו גם את מדיניות הענישה בגין עבירת שוד שבוצעה בנסיבות הדומות לנסיבות המקרה שבפנינו, הנני בדעה כי מתחם העונש ההולם, בנסיבותיו של תיק זה, נע בין עונש של 12 חודשי מאסר בפועל ל- 24 חודשי מאסר בפועל. בנקודה זו יצויין, כי נסיבות ביצוע העבירה בנידון דידן אינן מצדיקות קביעת רף תחתון של 6 חודשי מאסר בפועל בלבד, במסגרת קביעת

מתחם העונש ההולם. ודוק, אל לנו להתעלם מכך שהנאשם ניצל במקרה שבפנינו את כוחו הפיזי ותוך כדי כך פגע במתלוננת, אשר פסעה לה לתומה ברחוב, זאת לאחר שעקב אחריה במטרה לבצע את זממו ולשדוד ממנה את מכשיר הטלפון הנייד שלה. בנקודה זו יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון, מפי כב' השופט רובינשטיין, בע"פ 5617/13, 5914/13 כהן נ' מדינת ישראל (27/5/14): **"שוד אשה עוברת אורח הוא התאנות לטרף קל וחלש פיסית על פי רוב מן התוקפים, מאורע הנתפס בהפתעה מרה, שהקרבת אינו מצפה לה, מאת גזלנים החומדים את ממונו ורכושו של הזולת בלא שעמלו בו; והאימה מובנית ומובנת בנסיבות אלה"**.

20. במסגרת בחינת הנסיבות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 לא לחוק העונשין, תצוין הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, אשר חסכה הן מזמנו היקר של בית המשפט והן את העדת המתלוננת, כפי שטען ב"כ הנאשם בנקודה זו ובצדק. עוד יש להוסיף, לטובת הנאשם, את החרטה והצער שהביע בפני בית המשפט, כמו גם את הבטחתו כי לא ישוב לסורו. לאמור לעיל אוסיף את טיעוני הסניגור באשר לנסיבות חייו הקשות של הנאשם בן ה-39, החי בעזובה כאדם מנודה. עם זאת, מנגד, יש ליתן את הדעת, לחובת הנאשם, לעברו הפלילי הכולל בחובו הרשעות קודמות בעבירות שונות, לרבות הרשעות בעבירות רכוש שונות, אם כי חלק לא מבוטל מהרשעותיו הקודמות של הנאשם (הרשעות 6-12 ב-1/ת) הינן הרשעות ישנות.

עוד אוסיף כי, לדידי, קיים צורך, בנסיבות המקרה דנן ונוכח עברו הפלילי של הנאשם, בהרתעתו מפני ביצוע עבירה דומה נוספת, כאמור בסעיף 40 לחוק העונשין.

21. לאחר שבחנתי, כאמור לעיל, את תמונת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בתיק זה, הנני בדעה כי מן הראוי להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של 18 חודש, בניכוי תקופת מעצרו, זאת בצד רכיבי ענישה של מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע ופיצוי לטובת המתלוננת.

22. סיכומי של דבר, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה של 18 חודש, בניכוי ימי מעצרו (מיום 13/8/14).

מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודש למשך 3 שנים והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 וירשע בגינה.

מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וירשע בגינה.

הנני מורה לנאשם לפצות את המתלוננת (עדת התביעה מס' 1, גב' סבטלנה וינוקורוב) פיצוי בסכום של 3,000 ₪, אשר יופקד ע"י הנאשם עבור המתלוננת בקופת בית המשפט בשישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, בסך 500 ₪ כל אחד, החל מיום 15/4/15 ואילך.

על המאשימה להמציא העתק מגזר הדין למתלוננת וכן עליה להמציא תוך 7 ימים במזכירות בית המשפט הודעה בכתב בדבר פרטי החשבון של המתלוננת אליו ניתן להעביר את כספי הפיצוי הנ"ל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ה, 29 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה הנאשם וסנגורו.